Ο κύκλος της ηλιθιότητας

Οι άνθρωποι στην πραγματικότητα δεν εξετάζουν σοβαρά το τι σημαίνει να κάνεις παιδί και τι συνεπάγεται αυτό. Το κάνουν για τρεις λόγους που μπορώ να σκεφτώ αυτή τη στιγμή.

Νούμερο 1: Το κάνουν για να ταιριάζουν με τους υπόλοιπους γιατί αυτό κάνουν όλοι οι άλλοι.
Νούμερο 2: Το κάνουν γιατί δε συνειδητοποίησαν ότι το να βρίσκεσαι σε γάμο ή σε σχέση δεν είναι το κλειδί για την ευτυχία. Έτσι αυτό που συμβαίνει είναι οι άνθρωποι να παντρεύονται και μετά από κάνα χρόνο αρχίζουν να βλέπουν ο ένας την κενότητα του άλλου και την κενότητα της σχέσης τους. Έτσι αποφασίζουν να κάνουν ένα παιδί ώστε αυτό να μπορεί να λειτουργεί ως ασπίδα / στοιχείο αντιπερισπασμού / κόλλα για τον σκατένιο γάμο τους.
Νούμερο 3: Θέλουν να έχουν μια μίνι έκδοση του εαυτού τους έτσι μαθαίνουν στα παιδιά τους να είναι ακριβώς σαν κι αυτούς. Το παιδί ενθαρρύνεται όταν φέρεται με τρόπο που αρέσει στους γονείς και αποδοκιμάζεται αν δεν κάνει κάτι τέτοιο.

Στις περισσότερες περιπτώσεις είναι ένας συνδυασμός και των τριών και επίσης μερικές φορές είναι απλά ένα «ατύχημα». Από τη στιγμή που το παιδί γεννιέται αρχίζει να προγραμματίζεται. Αν οι γονείς είναι Βουδιστές, το παιδί θα γίνει κι αυτό επίσης. Αν είναι ρατσιστές, το παιδί πιθανόν να γίνει το ίδιο όταν μεγαλώσει. Πολύ σύντομα το παιδί αρχίζει να πηγαίνει στον παιδικό σταθμό που αποτελεί προετοιμασία για το νηπιαγωγείο που αποτελεί προετοιμασία για το δημοτικό που αποτελεί προετοιμασία για το γυμνάσιο / λύκειο που αποτελεί προετοιμασία για το κολέγιο που αποτελεί προετοιμασία για τη μισθωτή σκλαβιά.

Έτσι το όλο πράγμα αφορά πάντα το μέλλον, το παρόν δε βρίσκεται σχεδόν ποτέ στο επίκεντρο κάτι το οποίο είναι τρελό γιατί η ζωή είναι πάντα στο παρόν. Καμία στιγμή δε μαθαίνουν στα παιδιά τα αληθινά σημαντικά πράγματα όπως το ποια είναι και πως να ζήσουν. Ούτε καν τα βοηθούν να ανακαλύψουν τα ταλέντα τους και τα αληθινά τους ενδιαφέροντα.
Μετά το κολέγιο, τα παιδιά αρχίζουν τελικά να εργάζονται με πλήρες ωράριο (πιθανότατα σε μια δουλειά που σιχαίνονται) και στη δουλειά υπάρχει πάντα μια σκάλα να ανέβεις (θέσεις), όπως παλιά στο σχολείο. Αφού η δουλειά είναι τόσο ψυχοφθόρα, αποφασίζουν να βρουν έναν / μια σύντροφο για να κάνουν αυτή την πορεία προς το θάνατο λίγο πιο υποφερτή μόνο και μόνο για να ανακαλύψουν (όπως οι γονείς τους) ότι κανένα άλλο άτομο δε μπορεί να τα κάνει πραγματικά ευτυχισμένα. Αλλά ένα παιδί ίσως να λύσει τα προβλήματά τους και να τους φέρει χαρά και ευτυχία. Έτσι κάνουν παιδιά. Και τότε ο κύκλος αρχίζει ξανά.

https://www.reddit.com/r/antinatalism/comments/cn7bsd/the_cycle_of_stupidity/